

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน
เลขที่ผลงาน...../.....
วันลงทะเบียน.....

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล..... นางสาว นภอร เอี่ยมสำอางค์..... รหัสบุคคล.....003026.....

เบอร์โทรภายใน..1135..... เบอร์โทรมือถือ ...0959956814.....

Email AddressBreez2917@gmail.com.....

หน่วยงาน หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบัติ

*ชื่อ-สกุล..... นางสาว นภอร เอี่ยมสำอางค์..... รหัสบุคคล.....003026.....

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

ส่วนที่ 2

ชื่อเรื่อง สู้เพื่อลูก

คำว่า “รักโดยไม่มีข้อแม้” ข้าพเจ้าเคยได้ยินคำนี้มานาน มีผู้รู้หลายคนอธิบายว่า เป็นความรักโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน เป็นความรักที่บริสุทธิ์ เป็นความรักที่ไม่สนใจว่าคนที่เรารักนั้นจะมีรูปร่างหน้าตาแบบใด อับลักษณ์แค่ไหนก็ยังรัก และอีกหลายคำอธิบายต่างๆ โดยส่วนตัวของข้าพเจ้านั้นเป็นได้แค่เพียงฟัง เข้าใจ คำอธิบาย แต่ไม่ลึกซึ้ง เป็นแค่เพียงการเข้าใจความหมายของคำคำนั้น แต่สำหรับเรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้ ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจความหมายของคำว่า “รักโดยไม่มีข้อแม้” ได้อย่างลึกซึ้ง เรื่องมีอยู่ว่า

หลังเรียนจบพยาบาลข้าพเจ้าได้ทำงานในหอผู้ป่วยสูติกรรมต้องขึ้นเวรเช้า-บ่าย-ดึก และเมื่อมีเวลาว่างก็ไปทำงาน Part-Time ต่างโรงพยาบาล หารายได้พิเศษ เนื่องจากยังมีภาระหน้าที่ต่อครอบครัว และมีกำลังร่างกายที่สามารถทำได้ คำว่า “รัก” ที่ข้าพเจ้าเข้าใจคือ รักตัวเองไม่ยอมลำบากเพราะไม่มีเงิน วันๆทำแต่งงาน ไม่มีเวลาที่จะกลับไปมองครอบครัว เคยแม้กระทั่งบางครั้งขึ้นเวร 3 วัน 5 เวร ทำงานวันละ 20 ชั่วโมง พัก 4 ชั่วโมงเนื่องจากต่อเวรข้ามโรงพยาบาล ข้าพเจ้าทำอยู่อย่างนี้ได้ไม่นาน ร่างกายก็เริ่มไม่ไหว ไม่ได้ผอมนะคะ แต่อ้วนขึ้นมากกว่าเพราะ เหนื่อย-หิว-กิน หลังจาก 10 ปีผ่านไปข้าพเจ้าไม่ยอมขึ้นเวร บ่าย-ดึก อยากมีเวลาและชีวิตเหมือนคนปกติ ประกอบกับที่ทำงานเดิมปิดซ่อมปรับปรุงหอผู้ป่วยทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาปฏิบัติงานที่โอพีดีสูติกรรม และฟักนครธรรม หัวหน้าหน่วยในขณะนั้นได้มอบโอกาสให้ข้าพเจ้าดูแลกลุ่มสตรีตั้งครรภ์ที่มีโรคประจำตัวพิเศษที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นพิเศษ ใน 1 สัปดาห์จะมีวันที่ต้องดูแล 1 ครั้ง ให้คำแนะนำ ดูแลตั้งแต่เริ่มฝากครรภ์ ตรวจครรภ์ จนถึงคลอด และติดตามหลังคลอดซึ่งกระบวนการนี้เป็นเหมือนพยาบาลประจำตัวของสตรีตั้งครรภ์กลุ่มนั้น เพราะผู้ป่วยสามารถโทรสอบถามปรึกษาได้ตลอดเวลา ทั้งสตรีตั้งครรภ์ และสามีเมื่อมีปัญหาตลอดการฝากครรภ์-คลอด โดยบุคลิกภาพส่วนตัวของข้าพเจ้าที่เป็นคนชอบสอน และชอบแนะนำทำให้ไม่รู้สึกเป็นภาระในการทำงานมีบางครั้งก็แอบรู้สึกเหมือนถูกรบกวนเวลาส่วนตัว แต่สิ่งที่คนไข้โทรมาสอบถามปรึกษาล้วนเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินทั้งนั้น หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติหน้าที่นี้มา 5 ปี สิ่งเหล่านี้กลับหล่อหลอมให้ข้าพเจ้ากลายเป็นคนที่รักคนอื่นมากขึ้น หันกลับมามองครอบครัวมากขึ้น ยิ่งข้าพเจ้าได้ประสบกับเหตุการณ์หนึ่งแม้หลายปีผ่านไปข้าพเจ้าก็ไม่เคยลืม นั่นก็คือความรักที่พ่อมีต่อลูกน้อยของเขา เด็กคนนี้เกิดจากคุณแม่อุ้มตั้งครรภ์เสี่ยงสูงท่านหนึ่งที่ข้าพเจ้าดูแลตั้งแต่ฝากครรภ์ จนอายุครรภ์ 25 สัปดาห์ ด้วยโรคประจำตัวของแม่ผนวกกับภาวะแทรกซ้อนความดันโลหิตสูงขณะตั้งครรภ์ ทำให้แพทย์ต้องดูแลให้คลอดบุตรก่อนกำหนด

เพื่อความปลอดภัยของแม่และลูก แต่เด็กที่เกิดมามีน้ำหนักตัวประมาณ 700 กรัม ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ และนอนในตู้อบ ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมเนื่องจากสถานการณ์หลายๆอย่าง แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามเยี่ยมคุณแม่ท่านนี้ผ่าน ทางโทรศัพท์ และมีโอกาสได้เจอพ่อของเด็ก ซึ่งปกติก็ได้มีการพูดคุยกันบ้างขณะมาตรวจครรภ์อยู่แล้วเพราะคุณแม่มาทุกครั้งที่คุณแม่มาฝากครรภ์ แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนทุกครั้งเพราะคุณแม่ดูเครียดซึม ไม่ค่อยพูดจาแต่คำหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินคือ “ผมจะสู้ ไม่ว่าอะไรจะเกิดผมจะสู้เพื่อลูก ผมจะกินมั่งสวิดิจนกว่าลูกผมจะได้กลับบ้าน” ข้าพเจ้าได้ยินดังนั้นยังคิดว่าจะทำให้จริงไหม แต่เมื่อมองสายตาที่มุ่งมั่นของคุณพ่อทำให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดและหันมาเอาใจช่วย หลังจากคุณแม่กลับบ้านไป 6 สัปดาห์ก็ต้องกลับมาตรวจหลังคลอดเหมือนเดิมคือสามิท่านนั้นมาด้วยตลอด ข้าพเจ้าถามไปว่า “ลูกเป็นอย่างไรบ้างคะ” คุณพ่อตอบอย่างเศร้าๆว่า “ยังหายใจไม่ค่อยดี อยู่ในตู้อบอยู่เลย” ข้าพเจ้าได้แต่บอกให้คุณพ่อ “สู้ๆ” และเป็นกำลังใจให้ คุณพ่อเล่าว่าตอนนี้กินมั่งสวิดิตลอดและขอให้บุญกุศลที่ไม่พรากรชีวิตใครเป็นบุญต่ออายุลูก หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจอคนไข้และสามิท่านนี้อีกเนื่องจากไม่มีนัดหมาย จนเวลาผ่านไปข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า 6 หรือ 7 เดือน แต่คุณพ่от่านนี้กลับมาหาข้าพเจ้าด้วยสีหน้าสดใสพร้อมส่งข่าวว่าลูกของเขาน้ำหนักขึ้นมาแล้วเกือบ 1 กิโลกรัม ข้าพเจ้าได้แต่ดีใจแล้วแอบถามว่ายังกินอาหารมั่งสวิดิอยู่ไหม คุณพ่อบอกว่ากินมาตลอดไม่เคยเลิกและบอกว่าจะกินตลอดชีวิต ข้าพเจ้าได้ฟังแล้วนับถือในความมุ่งมั่นตั้งใจของคุณพ่от่านนี้หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ข่าวคราวอีกเลย เวลาผ่านไป 2 ปีคุณพ่от่านเดิมกลับมาหาข้าพเจ้าอีกครั้งแม้จะเวลาจะเนิ่นนานแต่ข้าพเจ้าก็ยังจำได้ คราวนี้คุณพ่อไม่ได้มาคนเดียวแต่มาพร้อมเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ หน้าตาดีแล้วพิมพ์เดียวกับคุณพ่อ และมาพร้อมคุณแม่ พอเห็นข้าพเจ้าคุณพ่อบอกว่า “จำผมได้ไหม คนที่พี่เคยดูแลเมื่อยตอนท้องไง ที่ลูกเกิดก่อนกำหนด น้ำหนัก 700 กรัมไง” ข้าพเจ้าตอบว่า “จำได้ค่ะแล้ววันนี้คุณพ่อพาคุณแม่มาทำอะไรคะ” และจากการพูดคุยจึงได้ทราบว่า คุณพ่อพาคุณแม่มาฝากครรภ์ท้องที่ 2 ไม่อยากพาไปฝากครรภ์ที่อื่นเพราะมั่นใจในการดูแลที่ได้รับอย่างดีจากที่โรงพยาบาลรามาริบัติ ขนาดลูกคนโตที่เกิดก่อนกำหนด น้ำหนักน้อย 700 กรัมยังดูแลรักษาจนรอด ตอนนั้นคนโตฉลาดและซนมาก ที่หายไป 2 ปีเพราะต้องดูแลลูกคนโต คุณพ่อ และคุณแม่รู้สึกขอบคุณ และคิดไม่ผิดที่มาฝากครรภ์ที่ โรงพยาบาลรามาริบัติ

จากเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมาทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อคิดมา 2 ข้อ ข้อแรกแม้บางครั้งการทำงานที่เราทำ เราทำตามหน้าที่ แต่หากเราทำเต็มที่ และใส่ใจในการทำงาน ผู้รับบริการก็สามารถสัมผัสได้ และจดจำเราได้ตลอด ส่วนข้อที่ สอง ความรักของพ่อแม่ต่อลูกเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ไม่มีข้อแม้ และทำได้ทุกอย่างเพื่อลูกที่พวกเขารัก แม้ต้องกินมั่งสวิดิตลอดชีวิตก็สามารถทำได้ จาก 2 ข้อคิดนี้ทำให้ข้าพเจ้าหันกลับมามองการทำงานของตนเองข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะทำงานในหน้าที่ให้เต็มที่ ใส่ใจในผู้รับบริการให้เต็มที่ และไม่ลืมที่จะหันกลับไปใส่ใจในครอบครัวอันเป็นที่รักของข้าพเจ้าด้วย....

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....

(นางสาว นกอร เอี่ยมสำอางค์)

หัวหน้าหน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสูติกรรม

ลงชื่อ(หัวหน้างาน).....

(นางสาว ภัทรจิตร ต้นกุล)

หัวหน้างานการพยาบาลสูติศาสตร์ – นรีเวชวิทยา

สังกัด งานการพยาบาลสูติศาสตร์ - นรีเวชวิทยา ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามาริบัติ

19 เมษายน 2565